

HỒI 2

HỒNG Y MỸ NỮ

Hoàng Thượng Chí ngơ ngẩn tâm thần cảm thấy một màu bi thảm bao bọc cả đời chàng, chàng không có một giọt nước mắt cũng không nói lên được tiếng gì, dường như những sự việc xảy ra đã làm cho tâm hồn chàng mất hẳn cảm tình. Sự vật trước mắt chàng hiện tại chỉ còn là một ám ảnh.

Tâm hồn chàng như một kẻ đang lạc vào cõi hư vô chàng trầm nghĩ:

“Trương sư thúc tự tuyệt rồi! Nếu là vì sứ mạng, tại sao lại có sự lạ lùng đó? Sư thúc lại còn cân dặn không cho ta tiết lộ thân thế cho ai biết cả! Không được chôn hài cốt của toàn gia! Không báo thù!”

Tại sao? Tại sao?

Hoàng Thượng Chí không thể nào tự giải quyết các điều thắc mắc đó chàng chỉ nhận thấy đó là một thảm án từ xưa đến nay chưa từng xảy ra trong võ lâm.

Đêm dần dần tan trong im lặng...

Bình minh phủi sạch màn đêm. Nơi phòng khách của phước trang, mặt chàng tái ngắt lịm bên bộ xương khô một xác chết vỡ đầu nằm trên lớp bụi dày đây, đó nhan nhản những bộ xương thật là một cảnh tượng thê thảm, ai nhìn đến cũng phải lạnh mình.

Mặt trời dần dần lên cao. Một luồng sáng lọt vào phòng khách, phớt nhẹ lên trên xác chết mới, và bộ xương cũ, chiếu lên mặt Hoàng Thượng Chí.

Nhờ ánh sáng đánh thức khỏi cơn ngắt lịm vì đau khổ, Hoàng Thượng Chí như ra khỏi cõi hư vô, trở lại với thực trạng.

Chàng đưa mắt nhìn quanh phòng, như để ôn lại mọi việc đã xảy ra trong đêm ra.

Bỗng ánh mắt đau khổ của chàng dừng lại trên vách tường của phòng khách. Chàng thấy một vết màu đỏ như bình vẽ một dấu hiệu gì kỳ lạ. Một cái sọ người bằng máu.

Hoàng Thượng Chí chú mục nhìn một lúc lâu vào Huyết Sọ đó, rồi tự hỏi:

- Cái Huyết Sọ này biểu hiện cho sự gì?

Là biểu hiện cho gia cừu? Hay là khi phụ thân ta còn sống đã vẽ lên?

Chàng không thể nào giải đáp được những thắc mắc đó, nên thở dài cúi đầu suy tư.

Đột nhiên, Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu lên và thét qua hàm răng nghiến chặt:

- Ta phải báo thù! Ta phải tìm cho ra tất cả sự thật về vụ huyết án này! Không thể để cho mỗi gia cừu này lắng chìm đi được.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng dài thê thảm rồi chạy ra khỏi cửa phế trang.

Chàng chạy được một thôi dài, rồi như một cái xác không hồn chàng không chú ý gì đến cảnh vật bên đường cứ cắm đầu cất bước.

Nhìn bề ngoài, ai cũng tưởng Hoàng Thượng Chí là một kẻ mất hẳn lý trí cả, nhưng sự thật lòng chàng đang quan tâm tìm ra sự thật.

Chàng không thể ngờ được mình lại có một thân thể quá bi thảm như vậy.

Nghĩ đến cảnh cả nhà bị giết một cách thê thảm, chàng tưởng tượng trong đời không còn cảnh nào bi thảm hơn.

Trương sư thúc bỏ con mình mà cứu lấy ta, nuôi dưỡng mười lăm năm trời, ơn đức này đến suốt đời ta cũng không thể nào đền đáp cho xứng đáng được.

Còn mẫu thân, Thái Hằng Nga Vương Thủy Anh. Trương sư thúc đã có bảo với ta bà là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, nhưng bà ta cũng là một người đàn bà độc ác nhất, đến nỗi con ruột mà cũng không nhìn đến, cũng không hề nghĩ đến huyết thù, đành tâm đi lấy chồng khác một cách thản nhiên.

Nghĩ đến đó tim chàng thấy quặn đau, như có ai dùng dao đâm mạnh vào. Càng nghĩ chàng càng cảm thấy thân thể chàng quá nhục nhã, vì có một người mẹ như Vương Thủy Anh.

Chỉ mới qua có một đêm mà Hoàng Thượng Chí đã biến thành một người khác hẳn.

Bao nhiêu hận thù, nguyện, uất, tràn ngập trong huyết quản của chàng khuấy động tâm hồn chàng trai có gương mặt như Phan An, Tống Ngọc đó.

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Thượng Chí giờ đây như bao trùm một vẻ âm lạnh, làm cho ai nhìn đến cũng phải rùng mình.

Đôi mắt chàng chứa đầy những tia sáng hận thù.

Chàng như một kẻ say rượu cắm đầu bước.

Thoạt nhiên, có một tiếng kêu như thét ở bên tai:

- Ê, người đi đường này không có mắt sao?

Chàng như người tỉnh mộng, ngẩng đầu nhìn lên! Trước mắt chàng có hai cô gái ăn mặc theo lối tỳ nữ đang đứng nhìn chàng không chớp mắt. Đằng sau hai nàng này có bốn trang hán tử khiêng một cái kiệu nhỏ.

Khi thấy chàng ngược đầu nhìn lên, hai thiếu nữ bụm miệng cười khúc khích, và mắt họ lại mở lớn hơn nhìn vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nheo mắt lạnh lùng ngó đối phương rồi quay mình tránh qua một bên đường cất bước.

- Hãy trở lại!

Tiếng thét từ trong kiệu phát ra! Hoàng Thượng Chí như không nghe thấy tiếng thét đó vẫn bước đi.

Một hơi gió thoảng qua mang theo một làn hương thơm, tức thì có một người chặn ngay trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Chàng ngừng bước, ngẩng đầu thấy một hồng y thiếu phụ đẹp như tiên nga, đứng chặn đường từ lúc nào rồi.

Hồng y thiếu phụ này tuổi trạc hai mươi trở lên mà thôi, nhưng gương mặt đẹp tuyệt ấy đầy nét lãng mạn phảng phất qua khóe mắt.

Hồng y thiếu phụ nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, cất tiếng trong như ngọc:

- Người có nghe tôi nói gì không?

Hoàng Thượng Chí thoát thấy thiếu phụ này đã liên tưởng nhớ đến mẹ mình, nên chàng lặng im không nói gì cả?

Một luồng uất hận dâng tràn trong đầu óc chàng. Bất giác chàng dùng giọng mũi hừ một tiếng, rồi quay đầu bước tránh.

Hồng Y thiếu phụ đón lại với vẻ mặt kiêu hãnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng, gặp phải một người đã lãnh đạm trước sắc đẹp tuyệt thế, đầy quyến rũ của nàng. Cơ tức giận tràn ngập lòng nàng, vì vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Thượng Chí. Nàng định tặng chàng một chiêu cho rồi đời con người không biết quý sắc đẹp. Nhưng thấy vẻ mặt của chàng trai kia cũng không kém trang nhã, nên nàng lại thôi. Và chính nàng không còn tự chủ được nữa.

Nàng thật không thể ngờ dưới thiên hạ lại có một người đẹp trai như vậy.

Liền đó, nàng trút ra một chuỗi cười đầy vẻ dâm dật nói:

- Ô! Tiểu huynh đệ! Tôi đang nói chuyện với người mà?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Nhưng trái lại tôi không có hứng thú, để nói chuyện!
- Xin nương nương tha cho cái tội lạnh nhạt này.

Hồng Y thiếu phụ ngạo nghễ cất tiếng:

- Hừ! Nhà ngươi thật phách lối quá rồi! Ngươi có biết ta là ai không? Vẫn với giọng lạnh lùng, Hoàng Thượng Chí buông một câu cộc lốc:

- Mặc kệ! Tôi không muốn biết!

Mặt thiếu phụ áo hồng đỏ rần! Nhưng chỉ chốc lát nàng đã trở lại bình thường mà nói:

- Tiểu huynh đệ! Người...

Không đợi nói hết câu, Hoàng Thượng Chí đã cướp lời:

- Ai là huynh đệ với nương nương?

Thiếu phụ áo hồng vẫn nhẫn nại hỏi thêm:

- Xin cho biết cao danh của hiệp sĩ?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tên tôi là gì, không ai có quyền bắt tôi phải khai báo?
- Người có muốn biết ta là ai không?

Hoàng Thượng Chí gắt giọng:

- Không muốn!

Dứt lời chàng liền quay trở lại đường cũ trở gót.

Thiếu phụ mỉm cười, nói lớn:

- Người không thể bỏ đi dễ dàng như vậy được.

Theo liền với câu nói đó, hồng y thiếu phụ đã nhảy vọt một bước đứng ngay trước mặt Thượng Chí. Thân pháp tuyệt nhanh đó làm cho Hoàng Thượng Chí phải giật mình. Chàng hỏi:

- Người còn muốn gì nữa?
- Muốn nhà ngươi phải đáp lại lời ta hỏi.

Hoàng Thượng Chí lơ lửng đáp:

- Nếu không thì sao?

Thiếu phụ áo hồng thét lên:

- Nếu không sẽ xảy ra việc không đẹp lắm, ngoài ý muốn của người.

Hoàng Thượng Chí cười kháy một tiếng làm cho Hồng Y thiếu phụ càng thêm tức giận:

- Người cười cái gì?

- Tôi ghét...

Không để cho chàng nói dứt câu, thiếu phụ đã chặn lời:

- Người ghét ai?

Thượng Chí vẻ mặt rất khinh bỉ đáp từng tiếng một:

- Tôi ghét tất cả những người đàn bà trong thế gian!

Hồng Y thiếu phụ ngơ ngẩn hồi lâu, rồi cất tiếng hỏi:

- Người ghét hết thấy đàn bà trên đời này hay sao?

- Đúng như vậy!

Hai tỳ nữ nghe chàng đáp như vậy không thể chịu được, cười ra tiếng. Thật là một việc quái gở trong thiên hạ, không ai có thể ngờ được. Một chàng thiếu niên đẹp đẽ dường ấy mà lại có thể tàn nhẫn, oán ghét đàn bà trên thế gian! Ôi! Cay nghiệt!

Hồng Y thiếu phụ cũng hết sức ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng tại sao nhà người lại ghét cả những người đàn bà trong thiên hạ này?

Hoàng Thượng Chí không thèm đáp lời hỏi của nàng, định lách qua mình thiếu phụ bỏ đi.

Tức thì Hồng Y thiếu phụ vụt đưa cánh tay trắng như ngọc ra, một luồng tiềm lực vô hình ép mạnh làm cho Thượng Chí không thể bước đi, phải lùi về chỗ cũ.

Hoàng Thượng Chí rất đổi ngạc nhiên, không ngờ một thiếu phụ trẻ như thế kia mà lại ẩn tàng một công lực kinh người như vậy.

Còn đang ngơ ngẩn thì chàng đã nghe thiếu phụ áo hồng cười khẽ mấy tiếng, nói:

- Đáp lại lời của ta hỏi, ta sẽ thả cho người đi không làm khó dễ nữa.

Đôi mắt chàng chứa tràn oán hận, quắc lên nhìn sát vào mặt đối phương, lớn tiếng nói:

- Ta không muốn trả lời!

- Nhà người cũng dám phách lối như vậy sao?

Thượng Chí buột miệng nói:

- Trơ trẽn quá!

Gương mặt đẹp như hoa của hồng y thiếu phụ lạnh lùng. Nàng cười nhạt một tiếng, hỏi:

- Người bảo ai trơ trẽn?

Thượng Chí nhìn ngay mặt thiếu phụ gần giọng:

- Ta nói người đó.

Nghe chàng trả lời như vậy, Hồng Y thiếu phụ nổi lên một làn sát khí. Nàng cất tiếng lạnh lùng ra lệnh:

- Hãy bắt đứa bội ân cho ta.

Tức thời, hai cô tỳ nữ song song phi tới bên chàng. Bốn bàn tay trắng như ngà vụt ra rất nhanh nhẹn, chụp ngay vào thân mình Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí rất tức giận, tung song chưởng đánh mạnh ra. Nhưng hai cánh tay của chàng bị tê liệt, không sao cử động được. Hai tay chàng đã bị hai thiếu nữ kia kẹp cứng lại.

Hồng Y thiếu phụ liền ngược mặt lên trời buông một chuỗi cười dài đầy châm biếm. Một lúc nàng nói:

- Té ra nhà người chỉ là một đóa hoa thêu trên cái bao gối.

Sở dĩ Hoàng Thượng Chí bị đàn áp một cách quá dễ dàng như vậy, là vì tuy chàng từng sống với sư thúc của chàng là Độc Long Thủ Trương Thông đã mười lăm năm, công lực thì chàng cũng rất thâm hậu, nhưng về chiêu thức thì chàng lại rất tầm thường. Độc Long Thủ vướng với lời thề của sư môn, không được truyền dạy cho chàng võ nghệ của bốn môn, ông chỉ truyền dạy cho chàng một vài chiêu thức thông thường mà thôi. Bởi vậy đối phương vừa ra tay là đã kèm chế được chàng rồi.

Hai cô gái sau khi đã chế phục được chàng chỉ cầm lấy hai cánh tay của chàng, đứng yên chờ Hồng Y thiếu phụ xuống lệnh.

Khuôn mặt hoa của Hồng Y thiếu phụ đầy vẻ dâm mị, nàng từ từ bước tới hai bước, nhõng nhẽo nói:

- Chí huynh, lần này thì Chí huynh có thể đáp lời ta rồi chứ?

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, chàng thét lớn:

- Ta quyết không trả lời gì cả.

Bàn tay trắng như ngọc của thiếu phụ áo hồng từ từ đưa lên thoa nhẹ trên khuôn mặt anh tuấn của chàng một cái, rồi nói:

- Lối dưỡng bỉnh của Chí huynh thật là dễ thương. Ta không thể làm ngơ được.

Hoàng Thượng Chí chẳng nói gì cả, chỉ mím môi lại, rồi bất chợt phun ra một bãi nước miếng.

Thật là một điều mà Hồng Y thiếu phụ không thể ngờ đến. Hai bên đứng cách nhau quá gần, cho nên Hồng Y thiếu phụ không thể nào tránh khỏi, bãi nước miếng của Thượng Chí! Nước dãi bắn vào mình nàng.

Hồng Y thiếu phụ lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Vẻ dâm mị trên mặt nàng biến mất! Nàng thuận tay đánh ra một chưởng.

Một tiếng chát khô khan nổi lên, bên má trái của Hoàng Thượng Chí đã in hằn năm vết ngón tay của thiếu phụ.

Chàng uất ức hét to:

- Dâm phụ hèn hạ!

Một tiếng chát khô khan lại nổi lên, và bên má mặt của Thượng Chí lại được in vào năm ngón tay nữa.

Cái tát này, Hồng Y thiếu phụ đánh khá nặng! Bị tiếp theo hai chưởng vào mặt Hoàng Thượng Chí thấy đầu óc choáng váng, hai tai ù, mắt hoa lên, chẳng còn thấy được gì nữa. Máu từ trong miệng chàng rịn ra. Chàng chịu không nổi kêu lên một tiếng ối. Nhưng chàng lại cắn chặt hai hàm răng lại. Khóe miệng của chàng còn đọng hai dòng máu tươi.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí mở to như muốn rách cả đôi khóe chứa đựng bao nhiêu nỗi tức giận căm thù. Uất hận chứa đầy lồng ngực, chàng nghiêng răng cắn hờn nói:

- Hỡi con đàn bà dâm độc kia! Mi hãy nhớ lấy, có một ngày ta sẽ trả lại cho người gấp đôi như vậy.

Vẻ mặt hồng của thiếu phụ đổi sang màu xanh rờn rợn và đôi mắt dâm mị của nàng long lên tia sáng lạnh lùng. Nàng gằn giọng nói:

- Nhà ngươi sẽ không bao giờ có được cơ hội đó.

Hoàng Thượng Chí phẫn uất hừ lên một tiếng tràn đầy căm hận. Chàng dồn sức lực vào hai cánh tay vùng mạnh một cái. Tuy võ công của Thượng Chí rất tầm thường,

nhưng về nội công thì chàng đã qua được mười lăm năm khổ luyện, nên hai cánh tay Thượng Chí không thể khinh thường. Hơn nữa cảm giận đã làm tăng sức mạnh của chàng không ít.

Hai nàng tỳ nữ đang nắm cánh tay của Hoàng Thượng Chí, vì quá tự tin vào công lực của mình, không giữ lấy mạch môn của chàng, nên sau cái vùng tay đó, Hoàng Thượng Chí đã thoát được sự kèm tỏa của hai nàng.

Được tự do, Thượng Chí quay mình thoát chạy. Nhưng ngay khi ấy, ngọc chuông của Hồng Y thiếu phụ đã đưa lên nhẹ nhàng. Chỉ thấy một luồng khí sắc vàng im lìm, thoát ra từ lòng chuông của thiếu phụ, nhắm ngay đại huyệt trên ngực Hoàng Thượng Chí bắn mạnh tới.

Bị chuông khí của đối phương điểm trúng đại huyệt Hoàng Thượng Chí chỉ kịp đưa tay ra là đã ngã xuống đất tức thì.

Huyệt đạo đã bị điểm trúng, Hoàng Thượng Chí chỉ biết dương đôi mắt uất hận nhìn vào mặt Hồng Y thiếu phụ mà không thể mở miệng buông lời, còn nói gì đến việc chống trả.

- Đem nó vào trong kiệu!

Hồng Y thiếu phụ điềm nhiên truyền lệnh cho hai nàng tỳ nữ. Cả hai cung kính đáp một tiếng dạ. Rồi một người đem Thượng Chí lên, còn một người thì đi mở màn kiệu ra, đặt chàng vào sau chỗ ngồi của Hồng Y thiếu phụ.

Hồng Y thiếu phụ nhẹ lách mình vào trong kiệu, tức thì bốn người đại hán đó khiêng kiệu chạy như bay.

Hoàng Thượng Chí bị đặt ở sau chỗ ngồi của thiếu phụ, nên những luồng gió thoảng qua mang theo một hương thơm như lan, như xạ, xông thẳng vào mặt của chàng, làm cho chàng thấy ngây ngất tâm hồn.

Chàng không thể chịu được cái hương thơm quyến rũ đó nên phải quay đầu nơi khác.

Mặc dù chỉ mình Thượng Chí ở trong kiệu với thiếu phụ áo hồng, một trang tuyệt sắc giai nhân, nhưng thành kiến của chàng đã ghi sâu vào lòng, nên chàng đã ghét đàn bà như rắn rít.

Từ khi được sư thúc chàng là Độc Long Thủ Trương Thông cho biết về hành động của mẹ chàng đối với gia cữu và không nhìn nhận con ruột, chàng lại càng đâm ra oán giận đàn bà nhiều hơn.

Cho nên, tuy ngồi chung kiệu với Hồng Y thiếu phụ lòng chàng lạnh như tuyết, không có một ý niệm nào khác.

Chàng trầm nghĩ:

- Thiếu phụ này có một hành động như vậy đối với ta chắc có dụng ý gì đây?

Trí óc chàng lại lạnh quanh nghĩ đến huyết thù của hai họ Hoàng, Trương. Nhưng rồi chàng cũng chẳng làm ra điều gì cả.

Chàng nghĩ đến mình đã khổ luyện mười lăm năm trời, mà giờ đây lại không thể chống đỡ nổi một chiêu nửa thức của hai tỳ nữ, còn tính chi đến chuyện bắt hung thủ để báo thù cho toàn gia! Hoàn cảnh của chàng mà nghĩ đến việc tầm thù thì thật là chuyện mò trăng đáy bể, xuống giếng tìm kim.

Càng nghĩ, chàng lại càng thấy tuyệt vọng, không biết làm thế nào để báo thù cho toàn gia. Rồi sức nhớ đến hiện tại, chàng tự nghĩ:

- Chỉ cần ta không chết sớm là được. Ta sẽ luyện thành tuyệt nghệ kinh nhân, rồi mối huyết thù thế nào cũng trả được.

Tìm được lối thoát cho tương lai, lòng dấy lên một niềm hy vọng, gia cữu sẽ được báo đáp, lòng chàng cảm thấy nhẹ bớt phần nào.

Chàng đã ngồi trong kiệu không biết bao lâu, và cũng không biết khoảng đường đã qua được bao xa.

Bỗng nhiên, chiếc kiệu ngừng lại. Tiếp đó, nổi lên từng hồi tiếng thét như xé không gian. Có tiếng nhiều người phi đến trước kiệu.

Hồng Y thiếu phụ ở trong kiệu thét lớn hỏi:

- Kẻ nào cả gan cản đường ta đó?

Tức thì có tiếng đáp của một trong hai nàng tỳ nữ.

- Bẩm Đường Chủ, có Giang Nam Thất Quái.

Hồng Y thiếu phụ lạnh lùng ừ một tiếng.

Nghe nàng tỳ nữ của thiếu phụ đáp như vậy Hoàng Thượng Chí nói:

- À, té ra yêu phụ này là Đường Chủ, nhưng chẳng biết hấn thuộc bang phái nào đây? Còn Giang Nam Thất Quái là bọn nào, và đón đường với dụng ý gì?

Một giọng trầm hùng cất lên:

- Lý Vân Hương, ra đây trả lời với lão gia.

Hoàng Thượng Chí nghe như vậy biết ngay Hồng Y thiếu phụ này là Lý Vân Hương. Vân Hương lạnh lùng hừ một tiếng, rồi vén màn kiệu bước ra hỏi:

- Giang Nam Thất Quái chặn bước bốn đường chủ lại có việc gì muốn nói?

Chỉ nghe mấy tiếng phẫn nộ nổi lên, rồi giọng trầm hùng lúc này lại phát ra:

- Lý Vân Hương! Nàng khỏi phải giả ngây giả dại mà tránh trách nhiệm của mình. Ta hỏi người Bát Nghĩa Bang bang chủ Ngô Do Đạo có thù oán gì với người mà người lại hạ sát một cách thê thảm như vậy?

Lý Vân Hương không trả lời ngay câu hỏi của bọn Giang Nam Thất Quái, mà hỏi lại:

- Đối với cái chết của Ngô Do Đạo các vị nghĩ sao?

- Xin trả lại công đạo.

Lý Vân Hương chất lưỡi đáp:

- Thế Điệp Lý Vân Hương này rất lấy làm vinh hạnh, nhưng không biết cách đòi trả lại công đạo này như thế nào?

Giọng trầm hùng lúc này lại cất lên:

- Đầu của Ngô Do Đạo đâu, đem giao trả lại cho chúng ta.

Lý Vân Hương đáp:

- Hiện ở trong kiệu. Nhưng rất tiếc là tôi phải đem về để nạp thượng lệnh, không thể trả cho quý vị được.

Tiếp đó một giọng nói cộc cằn xen vào:

- Đây Lý Vân Hương, Ngô Do Đạo có thù hằn gì với Thiên Tề Giáo?

Nghe đến mấy tiếng Thiên Tề Giáo Hoàng Thượng Chí giật mình. Chàng hồi tưởng lại lời của Trương sư thúc chàng nói về thân thế của chàng. Mẫu thân chàng, một người đàn bà có tâm địa xấu xa, sâu độc như rắn rít. Bà đã quên đi tình mẫu tử thiêng liêng, quên mối gia cừu mà tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ. Nhớ đến điều nhục nhã ấy máu nóng trong huyết quản chàng sôi lên.

Thế Điệp Lý Vân Hương bỗng buông một tiếng cười gằn, rồi nói:

- Ngô Do Đạo đã cả gan khi rẻ Thiên Tề bốn giáo, nên mới bị giết chết để trừng phạt.

Một trong Giang Nam Thất Quái hỏi:

- Ta hỏi nhà người chứ Ngô Do Đạo đã làm gì mà người cho là khi rẻ Thiên Tề Giáo?

Lý Vân Hương đáp một cách thản nhiên:

- Tháng trước đây, vào ngày sinh nhật của Bốn giáo chủ, các bang phái đều tới để chúc thọ người; riêng chỉ có một mình Ngô Do Đạo lại không chịu đến.

Mấy tiếng thét nổi lên như sấm, một trong Giang Nam Thất Quái, hùng hổ đáp:

- Thiên Tề Giáo coi thường nhân vật võ lâm, xưng hùng xưng bá, giết hết những người chính trực để mưu đoạt...

Câu nói chưa dứt, thì Thể Điệp Lý Vân Hương đã vận dụng song chưởng đánh ngay vào ngực của người thốt ra câu nói ấy.

Giang Nam Thất Quái nhất tề vung chưởng nghênh địch, vây Lý Vân Hương vào giữa.

Chưởng phong vang lên ù ù, cát bụi cây cỏ chung quanh vòng chiến bay lên mù mịt.

Thể Điệp Lý Vân Hương quả là một tay lợi hại!

Một tiếng rú thê thảm nổi lên, tiếp theo đó một chuỗi cười dài, đã thấy một trong Thất Quái văng ra khỏi vòng chiến, oằn oại dưới đất một lúc rồi tắt thở.

Trận đánh mỗi lúc một sôi nổi.

Những người còn lại trong Giang Nam Thất Quái nhìn thấy đồng bọn bị thảm hại dưới chưởng lực của Lý Vân Hương, căm tức càng tăng. Họ thét lên những tiếng rùng rợn vang động cả khu rừng.

Công lực Giang Nam Thất Quái dần dần suy kém. Trái lại Thể Điệp Lý Vân Hương hùng mạnh thêm. Chưởng phong của nàng phát ra kêu ù ù. Và cứ sau mỗi tiếng thét thê thảm nổi lên từ cửa miệng của kẻ thiệt mạng dưới tay nàng, thì nàng lại buông ra một chuỗi cười đầy vẻ kiêu ngạo.

Tuy Hoàng Thượng Chí không thấy được cuộc giao chiến giữa Lý Vân Hương và bọn Giang Nam Thất Quái nhưng qua tiếng vang động của chưởng phong chàng cũng có thể đoán biết trận chiến rất kinh hồn.

Qua những tiếng thét thê thảm của Giang Nam Thất Quái lẫn với chuỗi cười của Lý Vân Hương nổi lên từng hồi, chàng cũng đã đoán được thủ đoạn ác độc và võ công cao siêu của ác phụ sau cùng một tiếng thét bi ai kết cuộc trận huyết chiến đó.

Giang Nam Thất Quái đã trở thành những cái xác không hồn, nằm rải rác trên từng vũng máu.

Thế Điệp Lý Vân Hương ngẩng mặt nhìn cười ngạo nghễ rồi trở vào trong kiệu. Về mặt nàng trở lại bình thản, như vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra vậy.

Hoàng Thượng Chí thầm nói:

- Quả là một độc phụ! Có một ngày ta sẽ giết mày.

Chiếc kiệu lại tiếp tục lên đường.

Chẳng bao lâu, bên tai chàng nghe tiếng nước chảy âm âm, dường như đang đi bên một con sông vậy.

Tiếng người nói lao xao đưa tới không ngừng, Hoàng Thượng Chí nghĩ chắc là kiệu đang đi trên một con đường có đông người qua lại. Và nghe một vài câu đối thoại của họ, chàng biết họ đều là những nhân vật trong võ lâm.

Hoàng Thượng Chí nghĩ có lẽ Thế Điệp Lý Vân Hương đang đi tham dự một cuộc đại hội võ lâm.

Chàng lắng tai nghe, có mấy người đang bàn luận:

- Quỷ Bảo không trừ đi được, thì vẫn còn nhiều nỗi lo ngại cho võ lâm...

- Quỷ Bảo Chủ Nhân xuất hiện giang hồ có mấy chục năm mà đã giết cả hàng ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch.

- Quái vật thần bí này có thể đã chết rồi, nhưng không biết có truyền lại cho người khác không?

Một giọng nói bình tĩnh cất lên như hưởng ứng nỗi lo ngại ấy:

- Các bang phái đang lo ngại nhất về điểm đó. Vì vậy mà Thiên Tề Giáo mới đứng ra chủ trương tụ tập các võ lâm cao thủ quyết phải phá nát tòa Quỷ Bảo này.

Một giọng nói dè dặt khác cất lên.

- Không chừng Quỷ Bảo Chủ Nhân vẫn còn sống ở trên thế gian này cũng nên.

- Nhưng cửa bảo đã khép kín mười lăm năm nay rồi, và võ lâm cũng im lặng suốt thời gian ấy, lẽ đâu trong đó...

Câu nói chưa dứt thì đã có một giọng khác cướp lời:

- Thì hậu quả đó đã đáng sợ quá rồi!

- Lần này ngũ đại môn phái, nhất giáo, nhị bang tam hội đều có cho nhiều cao thủ đến tham dự, đồng thời Nam cái và Bắc tăng lừng danh trên võ lâm cũng sẽ xuất hiện.

Tiếng nói bên đường xa dần và không nghe rõ được gì nữa cả. Nhưng qua các lời bàn cãi ấy Hoàng Thượng Chí cũng đã biết được đại khái là hai đạo Hắc và Bạch trên võ lâm, đều dốc toàn lực chuẩn bị đối phó với Quỉ Bảo.

Nhưng chàng không biết Quỉ Bảo là gì, cũng không biết Quỉ Bảo Chủ Nhân là kẻ nào từng gieo kinh khủng, mà các cao thủ võ lâm phải liên hợp lại đối phó như vậy.

Chiếc kiệu ngừng hẳn! Thế Điệp Lý Vân Hương vén màn bước xuống.

Gió bên sông thổi mạnh làm cho tấm màn che ở một bên chiếc kiệu cuốn bay lên một góc, Hoàng Thượng Chí theo đó nhìn ra ngoài. Trước mắt chàng là một con sông lớn, sóng to vỗ vào bờ rầm rầm. Trên bãi cát nơi bờ sông tụ tập gần một trăm người.

Phía bên kia bờ sông sừng sững một tòa cổ堡. Trước mặt cổ堡 có một con đường đá đi thẳng vào bờ sông, nhưng một nửa đường đá đó bị chìm sâu dưới làn sóng của long giang.

Trên cổ堡 có đắp hai chữ Quỉ Bảo lớn gần một trượng.

Hoàng Thượng Chí lòng hồi hộp! Chàng chú mục nhìn vào tòa cổ堡 đó.

Thốt nhiên, chàng giật mình, toàn thân như bị điện giật. Chàng thấy trên cửa堡 có đắp một cái sọ người màu huyết đỏ lớn bằng một cái đầu vậy. Cái Huyết Sọ này giống hệt như Huyết Sọ đã vẽ trên vách tường trong phòng khách nhà chàng.

Một tia sáng lóe lên. Chàng đã hiểu cả! Mười lăm năm về trước, Hoàng và Trương hai nhà cả mấy trăm mạng đều bị thảm sát! Vụ huyết án kinh hồn đó là do Quỉ Bảo Chủ Nhân gây nên.

Chàng nghĩ rằng sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông không cho chàng báo thù có lẽ là ông ta sợ kẻ thù của nhà chàng quá ghê gớm mà ông lo sợ dòng họ chàng bị tuyệt tự chăng.

Nhưng cái chết sư thúc của chàng lại là lời thề của sư môn? Tại sao?

Hoàng Thượng Chí không cách nào nghĩ cho ra điều ấy.

Mắt chàng cứ đăm đăm nhìn vào cái Huyết Sọ trên cổ堡 đó! Lửa hận trong lòng bốc lên ngàn ngút.

Nhưng đến khi nghĩ lại võ nghệ của chàng quá non kém, mà kẻ gia thù chàng lại là một ma đầu lợi hại, đến nỗi cả Hắc, Bạch cao thủ trong võ lâm hợp lại mà không chắc gì diệt trừ được nó, thì lòng chàng nổi lên một niềm thất vọng.

Sư báo đáp gia cừ, đối với sức chàng thật là quá mong manh!

Nhưng nếu chàng bỏ qua, không báo thù thì có được không?

Bao nhiêu điều suy tư xáo trộn mãi trong đầu óc Hoàng Thượng Chí! Chàng cảm thấy như có ai đập mạnh trên vai mình một cái, chàng liền quay đầu lại nhìn.

Đó là một thằng nhỏ ăn xin, mặt mày lem luốc như dính đầy dầu mỡ. Hắn đang nhìn chàng mà cười khinh.

Hoàng Thượng Chí rất khổ sở vì miệng không thể nói được, thân mình chàng cũng không rục rịch được, nhưng trong chàng ngạc nhiên không ít.

Hoàng Thượng Chí tự hỏi không biết tại sao người ăn mày nhỏ này có thể chui vào trong kiệu của Lý Vân Hương được.

Như chẳng để ý gì đến những điều thắc mắc của Hoàng Thượng Chí, người ăn xin nhỏ đó chỉ nhìn chàng cười khì khì hỏi:

- Huynh đài, có cuộc vui náo nhiệt sao không đi coi mà lại trốn kín trong kiệu vậy?

Dứt lời hắn chau mũi lại, ngửi một cái, rồi nói:

- Hừ! Hương thơm của giai nhân còn vương đâu đây? Người huynh đài quả thật có số đào hoa!

Hoàn cảnh ấy Hoàng Thượng Chí thật không biết cười hay khóc nữa! Chàng chỉ trợn mắt lên mà nhìn thôi.

Người ăn mày nhỏ ngấm kỹ Hoàng Thượng Chí một lúc lâu, rồi nói:

- Chả trách con Thế Điệp đó phải động lòng! Huynh đài quả thật đẹp trai!

Hoàng Thượng Chí biết tên ăn mày nhỏ này cố tình đùa cợt, nhưng chàng không thể làm gì nó được cả.

Đột nhiên, người ăn xin nhỏ đó vỗ tay vào đầu mấy cái rồi nói:

- Thật đáng chết! Huyệt đạo của huynh đài đã bị người ta điểm trúng từ lâu, mà tôi lại sơ ý quên mất!

Dứt lời, hắn đưa tay lên dùng lối Cách Không Đả Huyệt mà búng tới một cái, huyệt đạo của Hoàng Thượng Chí được mở ra ngay.

- o O o -